

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

BRENDA NOVAK

ENNE
KUI ME
VÕÕRAKS
JÄIME

Originaali tiitel:
Brenda Novak
Before We Were Strangers
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Brenda Novak, Inc.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03356019
ISBN 978-9949-82-369-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Dana Kellyle.

*Mõnikord üllatab elu meid kõige meeldivamal viisil.
Olen õnnelik, et mul oli võimalus sind tundma õppida.
Sa oled üks kõige võimekamatest, heldematest,
lahkematest inimestest, keda ma tean.
Mul on nii hea meel, et oled mu sõber.*

ESIMENE PEATÜKK

*Bayside'i kalmistu
Queens New Yorgis*

Nii kaua, kui Sloane McBride mäletas, oli teda alati lumen kuningannaks kutsutud. Isegi kõige lähedasemad inimesed, eriti kõige lähedasemad, kurtsid tema vaashoituse üle. Tema pikkus, välimus ja amet ei muutnud teda sugugi kergemini ligipääsetavaks, nii et see, mis talle ametialaselt kasuks tuli, oli eraelus miinuseks. Ta oli kuulnud inimesi pomisemas sõnu, nagu ülbe, jahe või *kauge*, ja teadis, et nad rääkisid temast. Keegi ei paistnud mõistvat, et ta ei olnud vabatahtlikult eemalolev. Selline olek oli lihtsalt läbielatu kõrvalmõju.

Sloane ei rääkinud kunagi sellest, mis ta oli läbi elanud, iial. Kui tal valikut oli, püüdis ta oma lapsepõlvest isegi mitte *mõelda*. Ent Sloane oli alati teadnud, et lõpuks peab ta minema tagasi Texase väikelinna, kus oli üles kasvanud. Ja nüüd, kui Clyde'i enam ei olnud, oli naisel tunne, et ta ei saa kauem mineviku eest põgeneda. Mehe surmaga oli ta jäänud ilma oma turvalisest emotsionaalsest varjupaigast siin, Hamptonsis, tal polnud enam ettekäänet New Yorki jääda.

„Jumal, ma hakkan sinust puudust tundma,“ sosistas Sloane ja küikitas nii graatsiliselt, kui see musta kleidi ja kõrgete kontsadega kingadega võimalik oli, et sättida lilli mehe haulal. Kõik, kes Clyde'i

tundsids, olid kaotanud sõbra, ja matused, mis olid kiriku lõhkemiseni rahvast täis toonud, tõestasid seda. Aga keegi ei taju mehe kaotust nii teravalt nagu Sloane. Clyde oli ta oma tiiva alla võtnud peaaegu kohe, kui nad kohtusid, kui tüdruk oli vaevalt kaheksateist, ja mees polnud kunagi teda muuta püüdnud ega kritiseerinud. Ta võttis neiu lihtsalt sellisena, nagu too oli. Kui Sloane iganes mõnelt mehe arvukatele pidudelt tagasi tõmbus, tuli Clyde tihti teda otsima, aga ei vedanud tagasi rahva sekka. Mees surus tal lihtsalt kätt ja küsis: „Millest sa mõtled?“

Mõnikord Sloane rääkis talle, mõnikord mitte, aga mees ei käinud sellest hoolimata kunagi peale. See oli üks neid asju, mida ta Clyde'i juures armastas. Mees ütles ikka: „Vaga vesi, sügav põhi,“ või midagi muud, mis andis Sloane'ile loa end oma nahas mugavalt tunda, ja läks tagasi oma teiste sõprade juurde, kus rääkis ja naeris hilise ööni – pilgutatas neiu lihtsalt silma, kui too juhtus uuesti samasse ruumi tulema.

Sloane ei olnud valmis surnuaialt ära minema, *mehe* juurest ära minema. „Igavesti“ oli liiga pikk jalutuskäik, et seda ilma temata ette võtta. Aga mehe viis last ja nende abikaasad – vähemalt need, kellel abikaasa oli – seisid sealsamas, sosistasid vaikselt varikatuse all ja Sloane järeldas nende ilmetest, et nad hakkavad tema sealviibimisest rahutuks muutuma. Nad polnud tema suhet isaga kunagi heaks kiitnud. Matustel oli Sloane kuulnud, kuidas noorim, Camille, oli pere-sõbrale sosistanud: „Neil *pidi* seksisuhe olema. Isa oli talle *nii* pühendunud. Mul jäi mulje, et isa armastas teda sama palju kui mind või teisi lapsi.“

„Muidugi oli neil seksisuhe,“ oli peresõber nõustunud.

Sloane oli tundnud kiusatust neid vastupidisest informeerida. Selle asemel lükkas ta päikesepillid ninal kõrgemale ja üritas mitte välja teha neist ega teistest inimestest, kes kahtlemata sama arvasid. Ilmselt ei usuks nad teda nagunii, kui ta oleks neile rääkinud, aga ta ei olnud noor naine, kes üritas rikat vanemat meest ära kasutada. Jah, tema ja Clyde'i vanusevahe *oli* kakskümmend aastat ning nad olid väga lähedased olnud. Clyde oli tema sõber, usaldusalune, õpetaja,

modellagent ja Sloane oli temalt koguni maja üürinud. Ta oli elanud väikeses majas Clyde'i häärberi taga sellest ajast peale, kui mees veenis teda ära tulema väikesest Portlandi kohvikust, kus Sloane töötas, kui Clyde endise naise matuste pärast linna tuli. Aga ta polnud kunagi olnud Sloane'i armsam. Mees polnud iial mingile romantilisele huvile isegi vihjanud ja Sloane'ilgi ei olnud tema vastu selliseid tundeid.

Klimp kurgus ähvardas Sloane'i lämmatada, kui ta end sirgu ajas. Aga tal oli palju teha, ta ei saanud kaotusele ega valule keskenduda. Seni oli ta ellu jäänud, vaadates alati ette, mitte kunagi tagasi, ja paar järgmist päeva tulevad kiired. Ta peab asjad pakkima ja ära kolima. Clyde'i omand läheb pärijatele, samale seltskonnale, kes ootas tema lahkumist. Nad olid talle juba mitu kuud tagasi öelnud, et panevad maja kohe pärast Clyde'i surma müüki.

Sloane haaras vasaku käega veidi kõvemini käekotist ja pöördus, et paremaga lehvitada. Isegi põgus kohtumine Clyde'i perega polnud lihtne. Ta tundis, kuidas nende halvakspanu külm tuul teda selja tagant ründab ja ähvardab ta surnuaialt minema puhuda.

Ainult paar leinajat vastas talle. Nendegi reaktsioon ei olnud siiras.

Pole tähtis, ütles Sloane endale. Clyde oli neid armastanud, mis tähendas, et tema kohtleb neid alati lahkelt. Ta allub ka nende soovidele maja suhtes. Ehkki Sloane oli New Yorki tulekust saati hulga raha teeninud ja püüdnud Clyde'i meelt muuta, oli mees jätnud talle osa oma tohutust varandusest. Kaugeltki mitte nii palju kui kõikidele oma lastele, aga midagi ikka. Ilmselt sellepärast paistsidki mehe lapsed teda pärast isa surma veel rohkem vihkavat, aga Sloane kavatses päranduse vastu võtta kingina mehelt, nii see ju mõeldud oli. Clyde oli öelnud, et on tänulik sisukate vestluste eest aastate jooksul, sukeldumisreiside eest Hawaiiile, Maldiivide atollidele ja Austraaliasse, hilisöiste naeruhetkede ja kõikide raskete asjade eest, mida Sloane oli pidanud tegema viimase neljateistkümne kuu jooksul, kui mees põievähiga võitles. Ükski mehe lastest ei saanud aidata rohkem kui paar tundi aeg-ajalt. Neil oli oma eluga liiga palju tegemist. Nad olid teinud ettepaneku, et palkavad meditsiiniõe, aga Sloane keeldus jätmast Clyde'i eest hoolitsemist võõrale, et mees ei peaks tundma

end kõrvaleheidetuna, kui ta pole enam täisjõus, kui kogu ülejäanud maailm edasi liigub.

Selle vältimiseks oli Sloane loobunud oma karjäärist. Ta vihkas mõtet, et Clyde'i päevad olid loetud, ta tahtis veeta mehega koos võimalikult palju aega. Ilmselt poleks ta nahunii enam pikalt töötanud. Modellitöö ei olnud ilma Clyde'ita sugugi lõbus. Clyde juhtis teda osavalt ühest moemaailma tipust teise, Sloane ei kujutanud ette, et jätkab tööd kellegi teisega, ta ei suutnud meest asendada. Mehe sekku mine oli Sloane'i päris alguses viletsatest elutingimustest välja tõmmanud, andnud talle midagi elutaolist – elu, mida paljud kadestasid, nagu välja tuli. Selliste kaubamärkide esindamine nagu Prada, Gucci ja Dolce & Gabbana jättis väljastpoolt küll särava mulje. Sloane oli tänulik selle eest, mida oli saavutanud, aga praegu oli tal tunne, nagu oleks üks peatükk tema elust – New Yorgi oma – Clyde'i surmaga lõppenud. Nii et ta oli otsustanud viimaks lõpetada peatüki, mis oli seni pooleli jäänud – Millcreeki oma. Selle, mille eest ta oli aastaid tagasi põgenenud. Ta võlgnes selle oma emale.

Ja kes teab, võib-olla oli Sloane'i vaist algusest peale eksinud? Võib-olla võlgnes ta oma isale ja vennale samuti seda, et tõde tuleks avalikuks ja kõik kahtlused hajuksid.

Kui Sloane oma Jaguarisse istus, helises telefon. Ekraanil oli Texase piirkonna kood.

Sloane kortsutas ekraani vaadates kulmu.

See pidi olema tema uus majaperemees. Peale Paige Pattersoni – nüüd oli tema nimi Paige Evans –, kes oli Sloane'i parim keskkooliaegne sõbranna ja oli temaga eelmisel aastal sotsiaalmeedias uuesti ühendust võtnud, oli majaomanik ainus inimene, kes teadis, et ta läheb tagasi kodulinna.

Sloane'i sõrm peatus kõhklevalt nupu kohal. Paljas mõte tagasi Millcreeki minekust kiskus tema sisikonna krampi. Oli ta valmis naasma?

Ei, aga Sloane polnud kindel, kas ta iial tunneb, et on valmis, ja kahtles, kas tuleb parem aeg lahinguks isaga. Ta oli jõudnud karjäärise loomuliku pausini. Tal olid rahalised vahendid, mis võimaldasid ilma

sissetulekuta elada. Ja tänu Clyde'i vankumatule toele oli tal nüüd meelekindlust nõuda lõpuks vastuseid, mida ta otsis – ükskõik, mida see siis tähendas.

Sloane vähemalt lootis, et tal jätkub meelekindlust. Isa oli treeninud teda ja vanemat venda uskuma, et lojaalsus on tähtsam kui miski muu – isegi tõde. Kas Sloane suudab isale vastu astuda?

Ta tõmbas sügavalt hinge ja vastas: „Halloo?“

„Preili McBride?“

„Jah.“ Ta nägi, kuidas Clyde'i perekond kaugemal haa ümber kogunes, nagu oleksid nad tema lahkumist oodanud, et lähemale astuda.

„Siin Guy Prinley.“

Sloane eeldas, et see on tema uus majaperemees. Ta sundis end rahulikuks. Ta peab palju paremini hakkama saama, kui kavatseb Millcreekis endale kindlaks jääda. „Kuidas ma saan teid aidata, härra Prinley? Ärge öelge, et te ei saanud minu esimese ja viimase kuu üüri ja ettemaksu. Tasusin selle eile hommikul PayPali kaudu.“

Ta oli kaks nädalat tagasi hakanud otsima elukohta Millcreekis ajaks, mil tagasi läheb. Clyde oli nii nõrk. Sloane teadis, et mehele olid jäänud päevad, võib-olla tunnid, ja et tema peab varsti kolima. Paraku polnud kodulinna suurt midagi pakkuda ja miski ei äratanud huvi; see pidi olema koht, mida ta vajab, et säilitada otsusekindlus ja terve mõistus. Ta oli arvanud, et peab ehk maja ostma – või ehitama –, mis võtaks nii kaua aega ja oleks nii tülikas. Aga siis oli ta rääkinud Paige'iga, kes oli maininud, et Sloane'i endine klaveriõpetaja Hazel Woods, kes oli nüüd kaheksakümmend, kolib toetatud majutusega korterisse ja tema väimees – see Guy Prinley – kavatses ämma eraldatud piirkonnas asuva, Hispaania *pueblo*-stiilis, kahe magamistoa ja kahe vannitoaga maja, kus oli ka suur muusikatuba, välja üürida. Sloane oli üürinud kohe, kui kuulis, et majas on ka uue sisustusega köök ja avarad siseõued, mida varjasid needsamad metsviinapuud ja puud, mis maja peaaegu enda alla matsid.

„Sain küll,“ ütles mees. „Helistan ainult, et öelda – ma saatsin raha tagasi.“

„Saatsite tagasi?“ kordas Sloane.

„Jah, mul on kahju. Ma ei teadnud, et mu naisel oli juba keegi teine huviline olemas.“

Sloane tõmbus nahkistmel kangeks. Huviline ei tähendanud tingimata, et maja oli juba välja üüritud, miks mees nüüd alt ära hüppab? „Kuidas palun? Ma kirjutasin e-postiga saadetud üürilepingule alla enne, kui teile raha saatsin. Ta saite ju selle samuti kätte?“

Mees köhatas, ta paistis end ebamugavalt tundvat. „Sain küll, aga kuulge, ma ei tea, mida öelda. Ma ei saa teile seda maja üürida, selge?“